

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město

tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x

e-mail: arbitr@finarbitr.cz

www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/31209/2017
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/KI/399/2017

N á l e z

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 10. 12. 2015 podle § 8 zákona o finančním arbitrovi o návrhu ■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti ZFP akademie, a.s., IČO 26304805, se sídlem 17. listopadu 3112/12, 690 02 Břeclav, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem v Brně, spisová značka B 3828 (dále jen „Instituce“), vedeném podle zákona o finančním arbitrovi a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o zaplacení částky ve výši 3.500 Kč, takto:

Návrh se podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

1 Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se domáhá náhrady škody, kterou mu Instituce způsobila porušením odborné péče při poskytování investičních služeb tím, že mu doporučila bez ohledu na jeho potřeby investici do podílových fondů na příliš dlouhý investiční horizont, protože byla motivována vyšší provizí za sjednání investice.

Finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel uzavřel se společností Generali Investments CEE, investiční společnost, a.s., IČO 43873766, se sídlem Na Pankráci 1720/123, 140 00 Praha 4, která v důsledku fúze změnila svou obchodní firmu z předchozí obchodní firmy ČP INVEST investiční společnost, a.s., za jejíž platnosti došlo ke smluvnímu jednání (dále jen „Investiční společnost“), dne 21. 7. 2014 smlouvu o podmínkách nákupu a prodeje cenných papírů, jejímž předmětem je úprava podmínek nákupu a prodeje cenných papírů kolektivního investování vydávaných podílovými fondy Investiční společnosti (dále jen „Smlouva o investičních službách“).

Instituce je ve Smlouvě o investičních službách označena jako investiční zprostředkovatel Investiční společnosti, tedy v právním vztahu k Navrhovateli vystupuje v postavení investičního zprostředkovatele ve smyslu § 29 odst. 1 zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání

na kapitálovém trhu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podnikání na kapitálovém trhu“).

Finanční arbitr současně zjistil, že Navrhovatel při uzavírání Smlouvy o investičních službách vystupoval jako tzv. tipař (osoba vyhledávající pro poskytovatele finančních služeb příležitosti k uzavření smluv), a doporučil jako vhodného zájemce k uzavření smlouvy sám sebe. Uzavření Smlouvy o investičních službách považuje finanční arbitr za osobní rozhodnutí týkající se zabezpečení osobních potřeb Navrhovatele. Postavení tipaře, tj. spolupráce s poskytovatelem v rozsahu vyhledávání potencionálních zájemců o uzavření smluv, však při uzavření vlastní smlouvy nevyklučuje status Navrhovatele jako spotřebitele, tedy fyzické osoby, která nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, jak ho definují hmotněprávní předpisy. Finanční arbitr tedy pro účely tohoto řízení považuje Navrhovatele za spotřebitele podle § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi.

Finanční arbitr dále zjistil, že Instituce je podle veřejného rejstříku obchodní společností a podle seznamu finančních institucí vedeného Českou národní bankou investičním zprostředkovatelem s předmětem činností uvedených v § 4 odst. 1 písm. a) a e) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, tedy poskytování investičních hlavních služeb „*přijímání a předávání pokynů týkajících se investičních nástrojů*“ a „*investiční poradenství týkající se investičních nástrojů*“. Instituce a je tak způsobilá být účastníkem řízení ve smyslu § 3 odst. 1 písm. h) zákona o finančním arbitrovi.

Finanční arbitr je příslušný k rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí, neboť se jedná o spor mezi spotřebitelem a investičním zprostředkovatelem při poskytování investičních služeb ve smyslu § 1 odst. 1 písm. h) zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle ustanovení § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dána pravomoc českého soudu.

4 Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel tvrdí, že prostřednictvím Instituce uzavřel několik smluv o finančních službách, mezi nimi i Smlouvu o investičních službách, která byla sjednána na 25 let, tj. od věku Navrhovatele 46 let až do jeho 71 let. Navrhovatel tvrdí, že „*délka smlouvy byla nastavena vědomě ze strany poradkyně na takovou dobu z důvodu vyšší provize*“. Navrhovatel považuje sjednání Smlouvy o investičních službách za rozporné s jeho potřebami a cíli, což mu potvrdili i „*odborníci z jiných společností*“.

Navrhovatel dále tvrdí, že před uzavřením Smlouvy o investičních službách posílal 1.000 Kč na penzijní připojištění a Instituce mu doporučila snížit částku zasílanou na penzijní připojištění na 300 Kč a rozdíl, tedy 700 Kč, investovat prostřednictvím podílových fondů.

Navrhovatel tvrdí, že mu nebyly před uzavřením Smlouvy o investičních službách předloženy žádné předmluvní dokumenty, dostal pouze Informační list a vyplnil Investiční dotazník. Smlouvu o investičních službách uzavřel na základě doporučení Instituce, avšak po určité době na ni přestal platit, když tvrdí, že „*smlouva ČP Invest trvá, ale poslední rok ji neplatím...*“

Navrhovatel tvrdí, že jeho účast na zaškolovacím cyklu Instituce nezbavila Instituci „*odpovědnosti za svou práci*“. Navrhovatel potvrzuje, že se sice zúčastnil dvou školení Instituce, ale tam se pouze dozvěděl „*jak rozšiřovat firmu ZFP, jak k tomu mám přispět já, přivádět nové lidi*“, ale ohledně pravidelných investic se na těchto školeních nedozvěděl nic.

Navrhovatel považuje již zaplacenou část vstupního poplatku u Smlouvy o investičních službách za škodu, kterou vyčíslil na 3.500 Kč a požaduje, aby mu ji Instituce uhradila.

6 Tvrzení Instituce

Instituce tvrdí, že v době sjednání Smlouvy o investičních službách byl Navrhovatel absolventem základního semináře pořádaného Institucí, kde se mimo jiné dozvěděl základní informace o zprostředkování finančních produktů a o jednotlivých typech finančních produktů. Z toho Instituce dovozuje, že Navrhovatel měl „*jakousi povědomost o sjednávaných produktech*“.

Instituce namítá, že pokud Navrhovatelovo portfolio hodnotili odborníci z konkurenčních společností, pak jejich hodnocení mohou být zaujatá a podmíněná snahou získat nového klienta. Navíc nelze hodnotit požadavky klienta, které jsou velmi individuální, s časovým odstupem.

Instituce dále označuje za zavádějící argumentaci Navrhovatele, že parametry Smlouvy o investičních službách byly nastaveny „*z důvodu výše provize*“, protože sám Navrhovatel obdržel část provize za tzv. předání tipu, a to ve výši 1.389 Kč s tím, že část této provize ve výši 928,84 Kč byla stornována.

Instituce tvrdí, že při uzavírání Smlouvy o investičních službách postupovala zcela v souladu s právními předpisy, kdy Navrhovatele řádně informovala, zjistila jeho požadavky a poskytla mu informace o výši poplatků. Smlouvu s Navrhovatelem zprostředkoval vázaný zástupce Instituce.

Instituce odkazuje na Ceník a bod 9) závěrečných ustanovení Smlouvy o investičních službách, kde je uvedeno, že výši vstupního poplatku sdělí Investiční společnost v potvrzení o založení investičního produktu. Navrhovatel měl jako průměrný spotřebitel číst před podpisem smlouvy její text.

Instituce tedy tvrdí, že z její strany nedošlo k žádnému pochybení a nárok Navrhovatele na náhradu škody je bezdůvodný, protože mu žádná škoda nevznikla. I kdyby však nárok bezdůvodný nebyl, Instituce namítá promlčení nároku Navrhovatele na náhradu škody, který je předmětem tohoto sporu.

7 Jednání o smíru

Finanční arbitr v souladu s ustanovením § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi vyzval účastníky řízení ke smírnému vyřešení sporu. Navrhovatel ani Instituce se k možnosti uzavření smíru v projednávaném sporu nevyjádřili. Finančnímu arbitrovi se nepodařilo dosáhnout smírného řešení sporu.

8 Právní posouzení

Finanční arbitr podle ustanovení § 12 odst. 1 a 3 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Finanční arbitr při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné podklady.

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje rozhodné psané právo, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se tam, kde je to možné, opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, a aby rozhodnutí finančního arbitra soud jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Předmětem sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je posouzení nároku Navrhovatele na náhradu škody ve výši 3.500 Kč, kterou mu Instituce způsobila tím, že doporučila Navrhovateli nevhodný, tj. příliš dlouhý, investiční horizont 25 let.

8.1 Skutková zjištění

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů pro účely tohoto řízení zjistil, že Navrhovatel a Investiční společnost uzavřeli dne 21. 7. 2014 písemnou Smlouvu o investičních službách.

Finanční arbitr ze Smlouvy o investičních službách zjistil, že Instituce je ve smlouvě označena jako investiční zprostředkovatel a že za ni jako investičního zprostředkovatele jednala ■ (ze společnosti ZFP Čapek, s.r.o.), jako vázaný zástupce (dále jen „Vázaný zástupce“). Instituce v souvislosti s poskytovanou investiční službou předložila Navrhovateli Informační list a Investiční dotazník.

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů zjistil, že Instituce poskytovala Navrhovateli investiční službu přijímání a předávání pokynů týkajících se investičních nástrojů. Vzhledem k tomu, že finanční arbitr nezjistil, že by Navrhovatel a Instituce uzavřeli smlouvu o poskytování investiční služby v písemné formě, finanční arbitr dovodil, že Instituce poskytovala investiční službu na základě ústní smlouvy, která byla uzavřena nejpozději v den schůzky ■, Vázaného zástupce, a Navrhovatele, tj. dne 21. 7. 2014 (dále jen „Smlouva o poskytování investiční služby“). Finančnímu arbitrovi je z úřední činnosti známo, že je obchodní zvyklostí, že investiční zprostředkovatel a klient spolu neuzavírají smlouvu v písemné formě.

Finanční arbitr zjistil z Informačního listu, že byl Navrhovatel poučen o způsobu odměňování Instituce a navíc byl sám obdobným způsobem odměněn, když finanční arbitr z Vyúčtování zjistil, že Navrhovatel jako tipař obdržel část provize ze vstupního poplatku (ve výši 1.388,89 Kč).

Finanční arbitr z Investičního dotazníku zjistil, že Navrhovatel označil za typy investičních nástrojů, které využívá za účelem zhodnocení svých finančních prostředků, „*investiční fondy/akcie/dluhopisy*“, uvedl, že „*má zkušenosti s investováním více než 3 roky nebo má studijní/pracovní/zkušenosti s investováním*“ a že hodlá investovat na „*déle než sedm let*“.

Finanční arbitr z předložených podkladů, např. ze Stížnosti, zjistil, že Navrhovatel již dříve investoval do podílových fondů (v roce 2013 a 2014 platil poplatek u minimálně dvou různých rámcových smluv o obstarání podílových listů).

Finanční arbitr z Výpisu z majetkového účtu zjistil, že celková výše vstupního poplatku vyúčtovaná Investiční společností činila 10.000 Kč a Navrhovatel ke dni 21. 7. 2014 uhradil jen jeho část ve výši 3.920 Kč.

Finanční arbitr ze Smlouvy o investičních službách zjistil, že způsob určení výše vstupního poplatku vyplývá přímo z textu této smlouvy, když druhá strana jednoho listu, který představuje Smlouvu o investičních službách, obsahuje Ceník stanovující způsob určení konkrétní výše vstupního poplatku podle zvolených parametrů konkrétní rámcové investice (výše vstupního poplatku se odvíjí od cílové částky rámcové investice, která je determinována částkou měsíční investice a celkovou dobou jejího trvání).

Navíc v bodě V. Smlouvy o investičních službách se Navrhovatel zavázal platit vstupní poplatek tak, že 70 % měsíčně investované částky bude použito na vstupní poplatek a 30 % investované částky bude použito na nákup investičních nástrojů. V Ceníku byla uvedena procentuální sazba výše vstupního poplatku pro cílovou částku a investiční horizont Navrhovatele. Obsah Smlouvy o investičních službách je potom stvrzen podpisem Navrhovatele.

8.2 Rozhodná právní úprava

Smlouvu o investičních službách uzavřeli Navrhovatel a Investiční společnost dne 21. 7. 2014, tedy za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“).

Smlouvu o poskytování investiční služby uzavřeli Navrhovatel s Institucí za účinnosti občanského zákoníku. Přitom se jedná o smlouvu nepojmenovanou, kterou nelze zařadit pod žádný smluvní typ uvedený v občanském zákoníku.

Činnost investičního zprostředkovatele v době trvání smluvního vztahu mezi Navrhovatelem a Institucí, tedy v období od 21. 7. 2014, upravoval zákon o podnikání na kapitálovém trhu a vyhláška České národní banky č. 303/2010 Sb., o podrobnější úpravě některých pravidel při poskytování investičních služeb.

Podle § 29 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném ke dni uzavření Smlouvy o poskytování investiční služby je investiční zprostředkovatel oprávněn poskytovat investiční služby uvedené v § 4 odst. 2 písm. a) a e) týkající se investičních cenných papírů a cenných papírů kolektivního investování, tj. hlavní investiční službu přijímání a předávání pokynů týkajících se investičních nástrojů a investiční poradenství týkající se investičních nástrojů. Podle § 4 odst. 4 zákona o podnikání na kapitálovém trhu „*[i]nvestiční služba přijímání a předávání pokynů týkajících se investičních nástrojů zahrnuje i zprostředkování obchodů s investičními nástroji*“.

Navrhovatele bude finanční arbitr posuzovat jako průměrného spotřebitele; definice průměrného spotřebitele je explicitně obsažena například v bodu 18 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004. Průměrným spotřebitelem se rozumí spotřebitel, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory. Shodné pojetí převzal i Nejvyšší soud České republiky v rozsudku ze dne 30. 5. 2007, sp. zn. 32 Odo 229/2006, nebo v rozsudku ze dne 30. 10. 2009, sp. zn. 23 Cdo 1057/2009.

Podle ustanovení § 32a odst. 5 zákona o podnikání na kapitálovém trhu platí, že „*[z]a výkon činností uvedených v odstavci 1 (tj. činnosti, ke kterým je vázáný zástupce podle zákona o podnikání na kapitálovém trhu oprávněn – pozn. finančního arbitra) vázaným zástupcem odpovídá zastoupený.*“, resp. podle ustanovení § 32a odst. 6 zákona o podnikání na

kapitálovém trhu platí „[z]astoupený nahradí škodu způsobenou vázaným zástupcem při výkonu činností podle odstavce 1 stejně, jako by ji způsobil sám.“

Ze Smlouvy o obchodním zastoupení a ze seznamu vázaných zástupců vedených Českou národní bankou vyplývá, že Instituce vystupovala ve vztahu k Vázanému zástupci jako zastoupený a Vázaný zástupce byl v době sjednání Smlouvy o poskytování investiční služby registrován jako vázaný zástupce a byl tak oprávněn k činnosti vázaného zástupce.

8.3 Rozhodná smluvní úprava

Předmětem Smlouvy o investičních službách je „úprava podmínek nákupu a prodeje cenných papírů vydávaných fondy nabízených Institucí“. Konkrétně smlouva založila produkt ZFPA ČP INVEST v dynamické variantě na dobu 25 let při pravidelné měsíční investici 700 Kč, s cílovou částkou 210.000 Kč a způsobu splácení vstupního poplatku 70 : 30, tzn. 70 % zaslané částky bude použito na úhradu vstupního poplatku a 30 % zaslané částky bude použito na nákup cenných papírů.

Podle části IV. bodu 3 Smlouvy o investičních službách „[p]oskytování [s]lužeb se řídí Podmínkami k investování a Ceníkem“.

Předmětem Smlouvy o poskytování investiční služby je zprostředkování obchodů s investičními nástroji ve smyslu § 4 odst. 4 zákona o podnikání na kapitálovém trhu, tedy investiční služby přijímání a předávání pokynů týkajících se investičních nástrojů podle § 4 odst. 2 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu; Instituce totiž zprostředkovala uzavření Smlouvy o investičních službách.

8.4 Povinnost jednat při poskytování investičních služeb s odbornou péčí

Podle § 32 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu je investiční zprostředkovatel „povinen poskytovat investiční služby s odbornou péčí. Vynaložení odborné péče především znamená, že investiční zprostředkovatel jedná kvalifikovaně, čestně a spravedlivě a v nejlepším zájmu zákazníků...“.

Podmínka kvalifikovaného poskytování služeb spočívá v poskytování služby odborně způsobilými osobami s odpovídajícími znalostmi a zkušenostmi, a to za využití adekvátních informací a postupů v souladu s relevantní právní úpravou, odpovídajícím standardem a zásadami, tedy de lege artis. Finanční arbitr nezjistil, že by Instituce neposkytovala investiční služby kvalifikovaně.

Podmínka čestného poskytování služeb spočívá na zásadě důvěry a poctivosti v obchodním styku. Služba musí být poskytována transparentním způsobem, bez manipulace, klamavého nebo agresivního jednání. Finanční arbitr nezjistil, že by Instituce neposkytovala investiční služby čestně.

Podmínka poskytování služeb v nejlepším zájmu zákazníka spočívá v respektování pokynů zákazníka při současném upozornění na vhodnost či přiměřenost investice tak, aby zákazník dosáhl co nejlepšího výsledku. Finanční arbitr nezjistil, že by Instituce neposkytovala investiční služby v nejlepším zájmu Navrhovatele.

Podmínka spravedlivého poskytování služeb spočívá v chování investičního zprostředkovatele, které nesmí být diskriminační, neobjektivní a musí být nestranné a bez střetu zájmů. Finanční arbitr zkoumal, zda Instituce jednala bez střetu zájmů, když ke střetu zájmů mohlo dojít při stanovení délky investice a od ní se odvíjející výše vstupního poplatku, resp. provize Vázaného zástupce.

Podle § 15j odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu „[o]bchodník s cennými papíry je oprávněn vycházet ze spolehlivosti informace získané podle § 15h a 15i od zákazníka, ledaže věděl nebo vědět měl, že taková informace je zjevně neúplná, nepřesná nebo nepravdivá”. Podle § 32 odst. 3 zákona o podnikání na kapitálovém trhu se u investičního zprostředkovatele “při výkonu činností uvedených v § 29 odst. 1 použijí přiměřeně § 15a až 15r upravující povinnosti při jednání se zákazníky”.

Pokud tedy Navrhovatel v Investičním dotazníku uvedl, že chce investovat v období delším než 7 let, pak zvolená délka investičního horizontu ve Smlouvě o investičních službách, tj. 25 let, není v rozporu s požadavkem Navrhovatele na dlouhodobou investici. To však samo o sobě nedokládá přiměřenost zvolení délky investičního horizontu na 25 let.

Ve vztahu k přiměřenosti délky investičního horizontu proto vycházel finanční arbitr i z okolností uzavření Smlouvy o investičních službách, kdy peněžní prostředky v rozsahu 700 Kč měsíčně Navrhovatel původně ukládal na penzijní připojištění, tedy na finanční produkt, jehož cílem je zajistit Navrhovateli finanční prostředky na stáří. V tomto ohledu měla mít Smlouva o investičních službách stejný časový cíl a tomu měl odpovídat i investiční horizont. Délka investice 25 let, tj. od věku Navrhovatele 46 let až do jeho 71 let, není v rozporu s cílem vytvoření kapitálových rezerv na stáří. V případě, že by Navrhovatel tyto rezervy potřeboval dříve než v 71 letech, mohl požádat o odkup podílových listů nebo jejich části i před uplynutím investičního horizontu, a to s nulovým výstupním poplatkem.

Délka investičního horizontu, stejně jako cílová částka, výše pravidelné měsíční investice a způsob splácení vstupního poplatku byly zřetelně uvedeny na první straně Smlouvy o investičních službách. Na této straně je zároveň i podpis Navrhovatele. Je tedy zřejmé, že byl Navrhovatel s parametry investice srozuměn a souhlasil s nimi. Navíc z podkladů nevyplývá, že by Navrhovatel vznesl požadavek na konkrétní nebo maximální délku trvání investice.

Průměrný spotřebitel je dostatečně pozorný ke správě svých věcí, a stěží by učinil návrh na uzavření smlouvy týkající se obstarávání investic do cenných papírů bez znalosti základních práv a povinností v investičním právním vztahu. Pokud se Navrhovatel se základními náležitostmi fungování právního vztahu založeného Smlouvou o investičních službách neseznámil, není možné takové jednání považovat za jednání průměrného spotřebitele, hledat pochybení na straně Instituce a přiznat takovému jednání právní ochranu. Navrhovatel navíc měl zkušenost s úhradou vstupního poplatku a obecným mechanismem stanovení jeho výše u tohoto typu investičního produktu, protože již dříve uzavřel smlouvy o nákupu podílových listů.

Ceník je nedílnou součástí jednoho listu Smlouvy o investičních službách. Pokud tedy Navrhovatel smlouvu o rozsahu dvou stran nečetl, nejednal s rozumnou mírou opatrnosti a pečlivosti, a případné následky jeho jednání musí jít k jeho tíži. Z Ceníku vyplývá, že vstupní poplatek je pro výši cílové částky Navrhovatele roven 5 % pro investiční horizont 13 – 40 let, což odpovídá v případě Navrhovatele účtovanému poplatku ve výši 10.500 Kč (zde existuje rozpor mezi částkou vstupního poplatku účtovanou Investiční společností a výpočtem vstupního poplatku provedeným finančním arbitrem podle Ceníku – tato skutečnost však nemá význam pro posouzení předmětu sporu). Škoda vyčíslená Navrhovatelem ve výši 3.500 Kč potom přesně neodpovídá Navrhovatelem celkově zaplacenému poplatku na Smlouvě o investičních službách (Navrhovatel zaplatil na vstupním poplatku částku ve výši 3.920 Kč), přičemž Navrhovatel neuhradil smlouvený vstupní poplatek v celé výši, neboť v průběhu trvání Smlouvy o investičních službách přestal plnit své měsíční závazky.

Navrhovatel nedoložil a ani finanční arbitr ze shromážděných podkladů nezjistil, že by Instituce při jednání s Navrhovatelem dala přednost výši provize před požadavky Navrhovatele, tedy že by poskytovala Navrhovateli investiční služby a byla přítom ve střetu zájmů.

8.5 Odpovědnost za škodu

Podle § 2894 občanského zákoníku platí, že „[p]ovinnost nahradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody)“.

Podle § 545 občanského zákoníku „[p]rávní jednání vyvolává právní následky, které jsou v něm vyjádřeny, jakož i právní následky plynoucí ze zákona, dobrých mravů, zvyklostí a zavedené praxe stran“, a proto i porušení povinnosti, která nebyla stranami výslovně sjednána ve smlouvě, ale je stanovena zákonem, zakládá povinnost nahradit újmu. Strany při uzavírání smlouvy nemohou domýšlet všechny možné situace nebo naopak počítají se zákonnými pravidly, která jejich smlouvu doplní, proto je třeba za smluvní povinnosti považovat i ty, které sice nejsou ve smlouvě výslovně uvedeny, ale jsou dodány zákonem nebo soudem. Mezi smluvní povinnosti se tak vedle povinností sjednaných přímo ve smlouvě řadí i povinnosti, které se aktivují na základě uzavření smlouvy. To platí i v případě, kdy je smlouva mezi stranami uzavřena ústně. Podle důvodové zprávy k §§ 2909 až 2914 občanského zákoníku „se porušení smluvní povinnosti vytýká jako základní a typický případ“.

Navrhovatel se tedy dovolává po Instituci náhrady škody z porušení smluvní povinnosti.

Podle § 2913 občanského zákoníku „[p]oruší-li strana povinnost ze smlouvy, nahradí škodu z toho vzniklou druhé straně nebo i osobě, jejímuž zájmu mělo splnění ujednané povinnosti zjevně sloužit.“

Základními předpoklady pro vznik povinnosti k náhradě způsobené škody protiprávním jednáním škůdce je porušení smluvně stanovené povinnosti a vznik škody, která je v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním.

Finanční arbitr nezjistil, že by Instituce ve vztahu k Navrhovateli porušila povinnost poskytovat investičních služeb s odbornou péčí nebo při jejich poskytnutí jinou smluvní povinnost nebo zákonnou či jinou povinnost, a proto není možné dovodit odpovědnost za škodu Instituci.

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů nezjistil, že by byla naplněna jedna ze základních podmínek odpovědnosti za škodu, a to porušení právní povinnosti; další podmínky proto pro nadbytečnost dále neposuzoval, tedy neposuzoval existenci škody a příčinné souvislosti mezi porušením právní povinnosti a škodou.

9 K výroku nálezu

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů a po jejich pečlivém právním posouzení nezjistil, že by Instituce sjednáním investičního horizontu investice na dobu 25 let porušila své právní povinnosti, ať už stanovené zákonem nebo smluvně převzaté, a proto není odpovědná za případnou majetkovou újmu, kterou utrpěl Navrhovatel.

Navrhovatel provedl hodnocení délky investičního horizontu jako nevhodného až zpětně, přitom neprokázal, že v době uzavření smlouvy měl o volbě délky investičního horizontu pochybnosti a pokud je měl, neprokázal, že je Instituci sdělil. Navrhovatel ani neprokázal, že by mu Instituce delší investiční horizont jednostranně doporučovala a finanční arbitr tak

uzavírá, že bylo svobodnou vůlí Navrhovatele Smlouvu o investičních službách podepsat ve znění, v jakém ji podepsal, a bylo v jeho schopnostech se rozhodnout, že smlouvu v tomto znění nepodepíše.

Na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto nálezu.

P o u ě n í :

Proti tomuto nálezu lze podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi do 15 dnů od jeho doručení podat písemně odůvodněné námitky k finančnímu arbitrovi. Práva podat námitky se lze vzdát. Včas podané námitky mají odkladný účinek.

Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci.

V Praze dne 24. 10. 2017

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr